

# האצולה

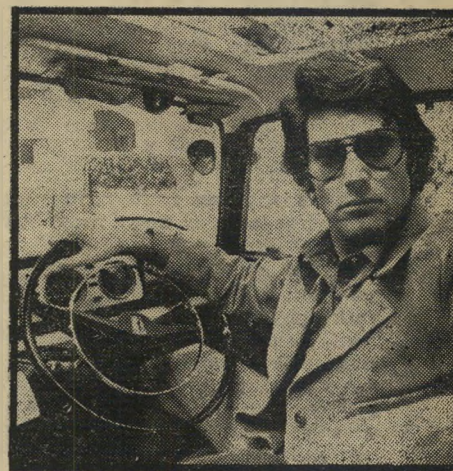
תהיה דעתכם על **אורי גלר** אשר תהיה תגידו רמאי, נוכח, עילוי, תגידו גאון — לא חשוב. תגידו מה שתגידו. לו זה לא משנה, כי אם בארץ מתייחסים אליו בספק רב, הרי באירופה, לעומת זאת, הוא אליל אמיתי שמשגע לכולם את השכל. הוא ולא רק את השכל, תשמעו ממני. הוא הצליח לשגע גם כמה לבבות, כדרכו בי קודש.

הלב האחרון שהובס עליידי מכופף-המולגות הנודע הוא ליבה של אחת ה-פנויות המבוקשות ביותר בחוגי-הסילון ה-בינלאומי, **ליאונורה זאכס**, שהיא לא פחות ולא יותר אלא גיטתו של המלונר הגרמני ונערה-השעשועים הידוע **ג'ינתר זאכס**, שהיא בעלה של **בריו'לף ברדן**, ליאונורה, שהיא אחת אחיו של גינתר, היה בנפרד מבעלה, ונמצאת כעת בהליכי גירושין המכוסים היטב עליידי הציתונות האירופאית.

בקיצור, אורי וליאונורה הסכו לצמד בלי ייפוד, והוא חי איתה בחילה המפוראת שלה שליד מינכן.

הגברת זאכס, שהיא בת 36 אבל יודעתי דבר שזנים שהיא נראית בת 20. ידועה במדיניות הבית-הפתוח שהיא מנהלת. כל המיומה באמנות ובחברה הגבוהה של מינכן הם במאייביתה, והיא מקבלת אותם תמיד בגינס ובגליים יחסות. אולם יודעתי-דבר מספרים שגם אורי גלר, הידוע כבחור המספיד בלבוסו, שינה לאחרונה את הסיגנון, וגם הוא מקבל את האורחים בגינס ויחף.

פעם בשבוע נראה הווג המאוהב בי בראטרי, שהוא מעין בית-קפה ומועדון פופולרי במינכן, ובו נערכת מדי יום רביעי קבלת-פנים לאנשי-אמנות וליאינטלקטואל-



אורי גלר

גינס ורגליים יחפות

לים, עליידי הרזנות **נאריה פון-כריג** חרף.

הרזנות, שהיא בת 74, מקבלת את פני אורחיה במכנסים קצרים ובפומית ארוכה, ואומרים שגלר הפך לחביבה הנוכחי, וכי הוא זומינה אנשים באופן מיוחד כדי לחזות בנפלאותיו.

וילדה-נפלא הישראלי עומד ומראה לי-אמנים נודעיים — בהם הסופר **קרל שמירל**, הכותב עתה ספר על **משל** **דיין** — איך הוא מסוגל לחלוש על שזונתה, תכשיטיהם ואפילו על מוחרי תיהם, אם תרצו.

# המורדת שחזרה למוטב

מתרגשת מעצם שהייתה בארץ. הנסיעה הנה, היא אומרת, "באה לי באופן אישי, בזמן, וישראל היא ארץ מעוררת התרגשות, אולי בגלל התנ"ך ואולי בגלל הרעש סביב בה בעיתונות העולם."

דיעות פוליטיות אין לה, לברברה. היא כימעת שלא קוראת עיתונים. ולמרות שהיא נחשבת כשחקנית צעירה ומצליחה ומוזמנת למסיבות רבות, היא אינה ציפור-לילה ואף לא מעורה בחברת השחקנים. "אבל מכירה כמה מהם", היא אומרת, "אבל החברים שלי הם הבנאים והנגרים שבונים

אבל הזוג המוזר הזה, שהחליט לקרוא לתינוק שיוולד בשם פרי (חופשי), נאלץ להשיב על שאלות עיתונאים, ומכיוון ש-כשחקנים הבינו השניים כי עליהם לקדם את הקריירה שלהם בעזרת היסטיציבור נכונים, הם השיבו, וכמזופסה, לא תמיד צוטטו נכונה עליידי העיתונאים.

היום, אחרי שבע שנים שבהן חלקו יחד את חייהם, נפרדו ברברה ודייוויד. התקופה שקדמה לפירוד היתה בשביל בר-ברה, לדברית, התקופה הקשה בחייה. אשה חדשה נכנסה לחייו של דייוויד, והוא החל



ברברה פינגאל ופרי השחף בא לארץ

את ביתו בלורלי-קניון שליד הוליווד. הבית הזה בלורלי-קניון הוא ביתם של ברברה ודייוויד. כשדייוויד עזב אותה, הוא השאיר לה את הבית. היא גרה בו עם בנה בתנאי מחנאות. בחדר האחד והיחיד שהיה בנוי על תילו כששאר חדרי הבית עדיין פרוצים לכל רוח.

בנה פרי הוא ילד מקסים. הקורא לאמו בשמה הפרטי. היא בחורה עצובה, ברברה, אבל השמש הישראלית עושה לה, לדבריה, טוב, ובכלל היא אוהבת לעבוד. ומי כמוה יודע שאין כעבודה כדי להוציא מהדפוסיה.

להתגע. בין השאר זכורות התקריות כשרץ לבית שכנים במצב של שיכרות, ו-כשניסה לאנוס גברת אחת שהלכה לתומה ברחוב, כשהיה תחת השפעת סמים. כעת, כשזה נגמר, אומרת ברברה: "בעצם אני בחורה רגילה לגמרי. הייתי עם האיש שאהבתי, הוא היה הרבה יותר היפי ממני. אני בחורה פשוטה שמתייחסת רק לדברים המתרחשים בסביבתה. מובן שהתנסיתי בסמים, אבל בשבילי זו לא דרך-חיים. בשביל דייוויד כן, בשבילי לא."

"אילו רציתי הייתי מתחתנת איתו. לי זה לא משנה. הנישואין לא עושים את היחסים בין בני-הזוג טובים יותר או טובים פחות. ליה זה דייוויד שהיה נשוי בעבר, ושיש לו ילדה בת 12, שהתנגד לנישואין. אבל היום, כשהוא מאוהב באשה אחרת, הוא עומד לשאת אותה לאשה. ככה זה. את היה עם מישהו שנים, ופתאום נכנסת לתמונה איזו גברת שמשנה לגבר שלך את כל הפילוסופיה שלו."

מלבד שהייתי עצובה כשהיחסים בינינו הסתיימו. הוא היה בשבילי הכל מאז הייתי בת 19. כשהכרתי אותו הייתי תמימה וילדותית, שונה כל-יכך מהדמוי שיש לי היום. אני קצת מוראית בגלל חילד שלנו, שהיה קשור כל-יכך לאביו, אך אני בטוחה שזומן יעשה את שלו.

"להיות אמא לא נשואה זה קשה. קשה לשאת בנטל לבד. אני מתייחסת אל בני כאל חבר, ואני לא עושה עניין מהגודל שלו. פה, בישראל, תשמור עליו בחורה אנגליה כשאחיה בצילומים, ואני אהיה איתו בכל רגע פנוי."

כיום משקמת ברברה את חייה בעזרתו של גבר חדש שפגשה, במאי ותסריטאי בשם **המפסוף פנשייר**. היא, כמוכן,

איסתר-אפה הימים שבהם היו לוכבי-קולנוע הוליוודיים, שהיו מבקרים בארץ, מרעידים את אמות-הסיפים? אפה הימים שבהם כל שחקן זר מסוג ג' שהיה מגיע הנה היה זוכה בכיסוי עיתונאי שמעולם לא חלם עליו בביתו.

אפה הימים שבהם היו שחקני-קולנוע לזבשים את מיטב בגדיהם לפני ראיון-עיתונאי, שלא לדבר על שחקני-קולנוע שהיו מחזיקות אותן כלובי של המלון שעה שלמה לפני שהיו מואלות בכלל להחפנות אליך, וגם או, כשסוף-סוף היו מואלות להעלות אותך אל חדרן, היתה מצפה שם הצגה שלמה בנוסח עשרים מיוודות, שלוש מזכרות, ושחקנית אחת מאופרת מכף-רגל ועד ראש, שלא לדבר על בגדי-פאר ראוותניים וכל מה שכרוך בה.

חלפו הימים האלה, בדיוק כשם שחלפה הרומנטיקה בסרטים. הרוח החדש של ה-שחקנים הצעירים והמצליחים של הוליווד הוא שונה, וטוב שהוא שונה.

דוגמה חיה לאותו דור שחקנים צעיר וחדש הצומח בהוליווד היא השחקנית **ברברה פינגאל** (שחף), לשעבר **הארשי**, הנמצאת כעת בארץ לרגלי ציי-לומי סרטו של **מנחם גולן**, יהלומים.

ברברה נולדה בהוליווד לאם ממוצא אירי ולאב ממוצא יהודי. שם-מישפחה המקורי היה **הרשפייין**, והוא שונה ל-הארשי עליידי סוכנה. ברברה עצמה, שי מעולם לא אהבה את השם הארשי, שינתה אותו מאוחר יותר לסייגאל. היה זה כשר גילמה את תפקידה הקולנועי הגדול הי-ראשון, בסרט הקיץ שחלף.

בסרט זה גילמה את דמותה של הילדה הסקסית הפרובוקטיבית, המהווה גורם ישיר לכל הצרות הפוקדות את איבעת הילדים המתבגרים, שהם גיבורי הסרט. במהלך ההסרטה הורגת ברברה שחף ש-גידלה וטיפחה במרידתה. כדי לתרגל את סצינת ההריגה שיחקה ברברה עם כמה שחפים. אחד מהם, שנקשר אליה במיוחד והיה הולך אחריה לכל מקום, נקרא על-ידי אנשי הצוות ברברה סיגאל. באחת הפעמים שבהן צריכה היתה ברברה להעיף את השחף באוויר ולתפוס בו בנפילתו, קרתה תאונה והשחף נפל על האדמה ושבר את מפרקתו. באותו רגע, מספרת ברברה, הרגישה כי גישמתו של השחף נכנסה אל גופה והפכה חלק ממנה. אז שינתה את שמה לסייגאל.

לא עזרו כל ניסיונות השכנוע של מביני-עניין, שטענו באוזניה כי לא טוב לשחק לשנות את שמו, כי זה מבלבל את קהל הצופים. היא שינתה את שמה, והנה, בכלל, ברברה מעולם לא התחשבה באופן מיוחד כמה שאומרים אי כותבים עליה. כשהיתה בת 19 הכירה את השחקן ה-מבוגר ממנה ב-12 שנים **דייוויד קארא** **דיין**, ומייד עברה לגור איתו בביתו.

דייוויד, שאינו מוכר כולו בארץ, הוא כוכב-טלוויזיה מפורסם מאוד באר"ב ובי אירופה, בזכות סידרת-טלוויזיה שהוא הי-כוכב שלה, והנקראת **קונג'ו**.

הוא גם יצור יוצא-דופן ומורד ידוע, וחיחסים בינו לבין ברברה זכו במשך השנים לכיסוי ירחב בעיתונות, הם נהו שבו כוזג תמוה באופן מיוחד, התלבשו בבגדים היפים, הפגינו את נטייתם ל-סמים בריש-גלי, וטענו כאיש אחד כי הסמים הם דרך-חיים שלהם, וכי אינם מוצאים כל פסול בעישון מריחואנה ובי-נטילת סמים.

גם החלטתם להביא ילד מחוץ למיסגרת הנישואין זכתה לכיסוי עיתונאי למרות ש-י בקליפורניה, אכימות על נישואין היא אחד הדברים השכיחים, ואיש אינו מתרגש מכך.

# אהבה שכזאת

זהו סיפור עצוב, ובלי שמות. נתתי את דיברתי שלא אפרסם שום פרט העשוי לזכות את גיבוריו. אבל למרות שהוא נראה כאילו נלקח מכל פתבי **דמון ראניון** או **אנטון צ'כוב**, הוא קרה באמת. לפני שלושה שבועות, בע-מק יורעאל.

באחד המשקים הלכה לעולמה אחת מוותיקות המשק. דמות ידועה, שר-גיס בארץ התחנכו על ברכיה. היא חש-אירה אחריה בעל, קיש, מחלוצי ה-שוב ובזוני. עמדו לערוך לה חלווייה ולי-קברה בבית-העלמין שליד המשק. אבל הבעל ביקש לדחות את החלווייה בזום. שאלו אותו, "למה?" והוא השיב ב-פשוט: "אני רוצה להתאבד ולרציב-בר עימה יחד". לא לקחו אותו ברצינות. מישהו אפילו התלוצץ: "אז תתאבד הי-יום!" אבל הבעל האלמן עמד בשלו: "מחר, יש לי עוד כמה סיפורים לגמור." לא הבינו, אבל נעתרו לבקשתו.

עבר יום. הגיע מועד החלווייה. המי-תינו לבעל, והוא לא בא. פיתאום נזכרו שהוא מיללל משהו על התאבדות. רצו לחדרו. מצאו אותו שם שוכב במיטתו ללא-הכרה. ליד המיטה נמצאה חפיסת גלולות-שינה ריקה.

הכחילו אותו לבית-החולים שבעפולה ושם, אחרי מאמצים מרובים, הצליחו להציל את חייו. באותה שעה בה החזירו אותו לחיים, הורדה אשתו אלי-קבר. הוא לא חייה שם, לא חי ולא מת. החמיץ את החל-ווייה של רעייתו האהובה ואת הפסוק שקיווה כי יאמרו אחריהם: "בחייהם ו-במותם לא נפרדו."

לחסיחוק על שולחן-המישפחה, כדבר ה-מובן-מאליו.

אותו ראיון עיתונאי גרר אחריו תגובות חריפות, בעיקר מצד הרבנית **רחל גריה**. בתיה היתה בעבר, כידוע, אשתו של הסופר **דן בן-אמון**, והיא אם בתו **נעמי**. אחר-יכך היא ניהלה יחסי-ידדות ממושכים עם צעיר יפה-תואר בשם **לארי**.

וכעת, כאמור, נמצאים בתיה ודורי ביחד בביתה הישואי של בתיה, ואומרים שהאושר שלהם מרקיע שחקים. ותאמינו לי, אם יש שני אנשים שי-ראויים למעט אושר ושלווה סוף-סוף הרי אלה הם השניים. או שיתיה להם רק טוב.

# האהבה פורחת ביפו

בשקט-בשקט, הרחק מעיני התמוזי-ה-סקרן, פורחת לה אהבה שקטה ויפה בין שני אנשים מעניינים, שאין לי שמץ של מושג איך הם בכלל הגיעו אחד אל השני. אך מאז שהגיעו, כך אומרים, ששט איי-אפשר להפריד ביניהם. והאהבים הצעירים האלה אינם אלא הצעירים **בתיה אפילו**, והשדרן **דורי בן-זואב**, תאמינו או לא.

או ככה. דורי, שפוטר, כזכור, משידורי